

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **K. T. H. N.**, nar. X, státní příslušnost X,
zastoupené Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem, Václavské náměstí
808/66, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů
1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2021, č.j. MV-128467-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 13. 10. 2021, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2021, č.j. MV-128467-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 18. 6. 2021, č.j. MV-90543-4/OAM-2021, OAM-6831-24/DP-2020 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a platnost povolení nebyla podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť nositeli oprávnění ke sloučení rodiny (manželu žalobkyně N. G. D., nar. X) nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. (**část A. žaloby**) Žalobkyně předně namítala, že ve věci nebyl naplněn aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti. V době vydání napadeného rozhodnutí totiž manžel žalobkyně, jakožto nositel oprávnění ke sloučení rodiny, pobýval na území ČR na základě fikce pobytu, která vznikla podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a byla následně prodloužena usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, č.j. 57 A 52/2021–62, jímž soud přiznal odkladný účinek žalobě manžela žalobkyně ve věci prodloužení dlouhodobého pobytu. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalobkyně tak nebyla naplněna hypotéza § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.
4. (**část B. žaloby**) Žalobkyně dále namítala, že dopad napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a do života celé rodiny je rozhodně nepřiměřený ve vztahu k aplikovanému důvodu pro zamítnutí žádosti. Zákon přitom v případě § 44a ve spojení s § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslovně stanoví podmínku pro vydání zamítavého rozhodnutí, aby důsledky takového rozhodnutí byly přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti. Dopady rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny do soukromého a rodinného života žalobkyně jsou rozhodně nepřiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti. Důvodem zamítnutí žádosti je neprodloužení platnosti povolení k pobytu nositele oprávnění ke sloučení, tedy pana N. G. D.. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo přitom zastaveno z důvodu nedoložení jediného dokumentu, a sice potvrzení celního úřadu o bezdlužnosti.
5. Žalobkyně žije v České republice ve společné domácnosti (v Kraslicích) s manželem N. G. D. a jejich společnou dcerou N. T. D. Rodina má na území zajištěno veškeré zázemí. Manžel žalobkyně na území v současné době pobývá na základě soudem přiznaného odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí ve věci prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobkyně a dcera pak dosud pobývaly na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a následně na základě fikce pobytu, která vznikla podáním žádosti o prodloužení tohoto bytového oprávnění. Žalobkyně je v domácnosti a je finančně závislá na manželovi, který na území podniká jako OSVČ a rodinu živí. Žalobkyně je v domácnosti a sama nemá příjmy (dokládáno daňovým přiznáním manžela žalobkyně k dani z příjmů, společně s

čestným prohlášením žalobkyně, ze kterých vyplývá, že manžel žalobkyně uplatňuje slevu na dani, neboť žalobkyně nedosahuje příjmu 68.000 Kč).

6. Dle názoru žalobkyně je napadené rozhodnutí pro nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny též v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. V řízení nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pokud jde o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a v tomto ohledu došlo k porušení § 3 správního řádu. Hodnocení přiměřenosti bylo provedeno nesprávně, když správní orgány ve věci žalobkyně na jedné straně bagatelizují důvody svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, jako jsou rodinné zázemí žalobkyně na území a délka jejího pobytu na území, a na straně druhé neberou dostatečně v potaz nízkou typovou závažnost aplikovaného důvodu pro zamítnutí žádosti. Žalovaná při hodnocení přiměřenosti nesprávně odkazuje na možnost žalobkyně setrvat na území na základě bezvízového styku, když přitom žalobkyně takovou možnost, jakožto občan Vietnamu podléhající vízové povinnosti, nemá. Správní orgány dle názoru žalobkyně při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu pochybily, když dospěly k nesprávnému závěru o přiměřenosti, aniž by takový závěr byl podepřen o relevantní a přezkoumatelné argumenty.
7. (část C. žaloby) Žalobkyně rovněž namítala porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán I. stupně se dostatečně nevypořádal s vyjádřením žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí. Právu účastníka na vyjádření se k podkladům rozhodnutí přitom odpovídá povinnost správního orgánu se s takovým vyjádřením účastníka řádně a přezkoumatelně vypořádat.
8. (část D. žaloby) Žalobkyně závěrem namítala, že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou, že v současné době je prakticky nemožné z České republiky do Vietnamu přicestovat, a to jednak z důvodu tamních přísných protiepidemických opatření souvislosti s pandemií nového koronaviru, a především proto, že v současné době chybí dostupné letecké spojení do Vietnamu. Žalovaná v tomto ohledu odkázala na možnost podat si žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců. Zástupci žalobkyně je však z jeho činnosti známo, že ministerstvo vnitra tato víza v obdobných případech v současné době neuděluje a na udělení víza není právní nárok.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 8. 12. 2021, v němž konstatovala, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí byl dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí.
10. Žalovaná nesouhlasila s hypotézou žalobkyně, že pokud její manžel pobýval na území ČR na základě přiznaného odkladného účinku, byly splněny podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Přiznáním odkladného účinku sice skutečně dochází k pozastavení účinků napadeného rozhodnutí, napadené rozhodnutí však stále existuje a je třeba k němu přihlížet. V souvislosti s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 24. 4. 2019, č.j. 6 Azs 36/2019-19, a ze dne 7. 3. 2018, č.j. 1 Azs 268/2017- 22) dospěla žalovaná k závěru, že pokud nelze přihlížet k odkladnému účinku cizince, jehož se týká, tím spíše k němu nelze přihlížet v případě žádostí dalších osob.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

11. Stran námitky ohledně nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí odkázala žalovaná na své rozhodnutí: „*Ministerstvo vnitra rozebralo ekonomickou situaci odvolatelky (odvolatelka nevlastní na území nemovitost, je v produktivním věku), zdravotní stav odvolatelky (odvolatelka nenamítala, že by nemohla vycestovat z území, odvolatelka se může zapojit do pracovního procesu na území domovského státu), délku pobytu (odvolatelka pobývá na území relativně krátce, dlouhou dobu žila s manželem odděleně) a též soukromé a rodinné poměry odvolatelky. Manželu odvolatelky nebyl prodloužen pobyt na území, též dceři nebyl v důsledku neprodloužení pobytu otce prodloužen pobyt na území. Druhá (též dospělá) dcera má již manžela. V Kraslicích žijí krátce, přibližně tři čtvrtě roku. Komise se proto neztotožnila s námitkou odvolatelky, že by se Ministerstvo vnitra dostatečně nezabývalo jednotlivými kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Odvolatelka sama uvedla pouze obecné informace ohledně rodinných a soukromých poměrů. Komise se s ohledem na výše uvedené ztotožnila s hodnocením Ministerstva vnitra, že napadené rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do rodinných a soukromých poměrů odvolatelky. Ministerstvo vnitra též rozebralo dopady napadeného rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy.*”
12. Žalovaná se neztotožnila ani s námitkou, že se Ministerstvo dostatečně nevypořádalo s vyjádřením žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí. Žalobkyně namítala rodinné a soukromé poměry, jimž se správní orgány věnovaly. K námitce ohledně absentujícího leteckého spojení žalovaná uvedla, že žalobkyně má možnost využít i jiné než přímé letecké linky z území České republiky na území domovského státu (např. společnost Emirates, které nabízí lety Praha-Dubaj, Dubaj-Hanoj). Žalobkyně je občankou Vietnamské socialistické republiky, a proto má právo na vstup na území domovského státu.
13. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Replika žalobkyně

14. Žalobkyně v replice ze dne 25. 2. 2022 uvedla, že vyjádření žalované (k žalobě) nepřináší žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné zpochybnit důvodnost podané žaloby. Jak již žalobkyně uvedla v žalobě, v projednávané věci nebyl dle jejího názoru dán zákonný důvod pro zamítnutí její žádosti. Je totiž zřejmé, že v době vydání napadeného rozhodnutí nositel oprávnění ke sloučení rodiny pobýval na území na základě fikce pobytu, která vznikla podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a byla následně prodloužena usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, č.j. 57 A 52/2021-62. I kdyby přitom ve věci aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti byl naplněn, nebylo možné dle názoru žalobkyně žádost zamítnout z důvodu nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[V] Posouzení věci soudem

15. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
16. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
18. Při jednání soudu konaném dne 26. 7. 2023 setrvaly obě strany na svých stanoviscích.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Žaloba není důvodná.
20. Stran skutkového stavu soud konstatuje následující skutečnosti ze správního spisu.
21. Žalobkyně podala dne 1. 4. 2020 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny, když nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl manžel žalobkyně, pan N. G. D. Vzhledem k tomu, že správnímu orgánu nebyly spolu s žádostí doloženy všechny náležitosti, Ministerstvo výzvou ze dne 20. 5. 2020, č.j. OAM-6831-9/DP-2020, vyzvalo žalobkyni k odstranění specifikovaných vad žádosti, konkrétně k předložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla poučena o následcích neodstranění vad.
22. Dne 16. 7. 2020 obdržel správní orgán I. stupně platební výměr žalobkynina manžela na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění žalobkynina manžela za rok 2019, dohodu o pracovní činnosti žalobkyně na dobu neurčitou, přehled čistých příjmů žalobkyně za období březen 2020-květen 2020, platební výměr žalobkyniny dcery na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2019.
23. Dne 7. 10. 2020 vydalo Ministerstvo usnesení č.j. OAM-6831-12/DP-2021, kterým řízení o žalobkynině žádosti přerušilo dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu do doby pravomocného rozhodnutí ve věci řízení o žádosti žalobkynina manžela o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že se v případě řízení žalobkynina manžela jedná o předběžnou otázku.
24. Dne 3. 6. 2021 vyrozumělo Ministerstvo žalobkyni o pokračování v řízení. Výzvou ze dne 3. 6. 2021 byla žalobkyně vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a informována o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně nevyužila práva seznámit se se spisovým materiálem, avšak podáním ze dne 15. 6. 2021 se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřila. Uvedla, že se domnívá, že splňuje všechny zákonné podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Ohledně soukromých a rodinných poměrů vyjevila, že po smrti svého předchozího manžela pobývá na území ČR ve společné domácnosti se svým stávajícím manželem a s dcerou. Rodina žije v Kraslicích a je plně přivyká životu na území. Vzhledem k tomu by bylo zamítnutí žádosti nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života celé rodiny a zároveň by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
25. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkynina žádost zamítnuta, když jako stěžejní důvod zamítnutí bylo správním orgánem I. stupně vyjeveno, že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně brojila proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Žalovaná se plně ztotožnila s posouzením věci provedeným Ministerstvem.
26. Žalobkyně primárně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž uplatnila dva hlavní okruhy žalobních námitek. Zprvve tvrdila, že nebyla naplněna hypotéza § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, když nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že manželovi žalobkyně, jakožto nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Zadruhé pak žalobkyně namítala

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a do života celé její rodiny ve vztahu k aplikovanému důvodu pro zamítnutí žádosti.

27. Stran druhé z hlavních žalobních námitek však žalobkyně, byť stručně, rovněž tvrdila, že napadené rozhodnutí není v otázce přiměřenosti podepřeno o relevantní a přezkoumatelné argumenty. Soud se proto nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru. Z povahy věci totiž vyplývá, že meritorně, tedy z hlediska zákonnosti, lze přezkoumat pouze takové rozhodnutí, které je přezkoumatelné.
28. V této souvislosti soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č.j. 7 As 447/2019-60, bod [22]; rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č.j. 1 As 287/2015-51, bod [24]) dále vyplývá, že „*přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č.j. 3 As 4/2007-58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č.j. 4 Azs 27/2004-74).*“ Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej nepochybně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, bod [22]).
29. Prizmatem uvedeného soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, na základě jakých důvodů žalovaná dospěla ke svému rozhodnutí, a rovněž to, že reagovala na všechny podstatné argumenty uplatněné žalobkyní (v té době odvolatelkou). Totéž platí i pro prvoinstanční rozhodnutí. Správní orgány se v dostatečném rozsahu a přezkoumatelně zabývaly otázkou (ne)přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a soud nemá pochyb o tom, že posouzení správních orgánů v otázce přiměřenosti, resp. i jako celek, je způsobilé soudního přezkumu, resp. že žalobkyni v předmětném správním řízení nebyla odepřena žádná procesní práva.
30. Soud proto mohl přistoupit k věcnému posouzení žaloby, tj. k posouzení namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud přitom vyšel z následující právní úpravy.
31. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí (zvýraznění podtržením provedl soud): „*K žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

32. Podle § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí (zvýraznění podržením provedl soud): „*Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“
33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
34. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že v případě žalobkyně byl nositelem oprávnění ke sloučení rodiny její manžel (N. G. D.). Rovněž nebylo sporné, že řízení o žádosti manžela žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem podnikání – OSVČ) bylo zastaveno pro neodstranění vad žádosti (rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 14. 10. 2020, č.j. OAM-6817-13/DP-2020, které bylo následně v odvolacím řízení žalovanou potvrzeno rozhodnutím ze dne 15. 2. 2021, č.j. MV-198280-4/SO-2020). Konečně nebylo sporu ani o tom, že manžel žalobkyně napadl rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2021, č.j. MV-198280-4/SO-2020, správní žalobou podanou u zdejšího soudu, který usnesením ze dne 5. 5. 2021, č.j. 57 A 52/2021-62, přiznal podané správní žalobě odkladný účinek.
35. Mezi stranami naopak bylo sporné, zda přiznání odkladného účinku žalobě vedené pod sp. zn. 57 A 52/2021 vylučuje aplikaci § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a pokud ne, tak zda je rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně přiměřené z hlediska dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
36. Ve vztahu k prvnímu okruhu žalobních námitek, tj. žalobkyní namítanému nesprávnému výkladu důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že se plně ztotožnil s posouzením provedeným správními orgány. Žalobkyní namítané přiznání odkladného účinku správní žalobě podané nositelem oprávnění ke sloučení rodiny (tj. manželem žalobkyně) nebrání aplikaci předmětného důvodu pro neprodloužení dlouhodobého pobytu, neboť i za takové situace nebyla nositeli oprávnění ke sloučení rodiny fakticky prodloužena platnost jeho pobytového oprávnění. Nadále totiž platí stav, kdy žádosti o prodloužení pobytového oprávnění manželovi žalobkyně nebylo vyhověno, a to pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu.
37. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že fikce pobytu, včetně té, kterou nastoluje přiznání odkladného účinku podané správní žalobě, chrání pouze samotného cizince (žadatele) před nutností opustit území ČR, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Účelem této fikce však není

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

umožnit cizinci či jeho rodinným příslušníkům podávat další žádosti o pobytová oprávnění, které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č.j. 6 Azs 36/2019-19, bod [19]). Již v rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č.j. 1 Azs 268/2017-22, kasační soud vyložil, že „*smyslem fikce povoleného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Postavení na roveň fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k pobytu přiznáno, rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl.*“. V návaznosti na uvedený výklad kasační soud dospěl k závěru, že „*podmínka pobytového oprávnění pro žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle poslední citovaného ustanovení by nebyla splněna*“ a že „*tím spíš není tato podmínka splněna ani v okamžiku, kdy stěžovatelka pobývá na území jen v důsledku odloženého účinku zamítavého odvolacího rozhodnutí.*“ (srov. body [22] a [23] cit. rozsudku). Ve stejném duchu Nejvyšší správní soud judikoval i v pozdějším rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č.j. 6 Azs 36/2019-19, bod [19]: „*Za klíčový lze přitom označit argument, že fikce pobytu (a to i v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu) má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu.*“. V recentním rozsudku ze dne 13. 10. 2022, č.j. 9 Azs 111/2022-30, pak Nejvyšší správní soud upozornil, že: „*Účel institutu fikce pobytu se však v tomto případě nemění a není důvod, aby to, co by bylo v řízení o určitém pobytovém oprávnění nepřípustné, bylo v řízení o jiném pobytovém oprávnění naopak zcela akceptovatelné.*“ (srov. bod [16] cit. rozsudku). Nutno doplnit, že soud nevidí žádný důvod, pro který by se měl od právě citovaných judikaturních závěrů v posuzovaném případě jakkoli odchýlit.

38. Vzhledem k uvedenému soud dospěl k závěru, že i v souzené věci platí, že fikce pobytového oprávnění svědčící manželovi žalobkyně (jakožto nositeli oprávnění ke sloučení rodiny) založená přiznáním odkladného účinku jeho správní žalobě nebrání ve věci žalobkyně aplikaci důvodu pro neprodloužení dlouhodobého pobytu ve smyslu § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jak tento důvod správně dovodily správní orgány obou stupňů). Je tomu tak proto, že i v situaci, kdy byl soudem přiznán odkladný účinek správní žalobě podané žalobkyniným manželem, v důsledku toho nastala fikce pobytového oprávnění mohla svědčit toliko manželovi žalobkyně a pouze v daném soudním řízení. Tudíž ani nebylo možné na základě této fikce mít za splněnou podmínku trvání platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkynina manžela, jakožto nositele oprávnění ke sloučení rodiny, v rámci nyní posuzovaného řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. První žalobní námitka tak nebyla důvodná.
39. Druhá žalobní námitka mířila na (ne)přiměřenost napadeného rozhodnutí, když žalobkyně správním orgánům vytýkala, že dospěly k nesprávnému závěru o přiměřenosti dopadů neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

40. Nebylo sporu o tom, že správní orgány měly povinnost zabývat se otázkou, zda budou důsledky neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně přiměřené důvodu neprodloužení, neboť nutnost posouzení přiměřenosti vyplývá z § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
41. V obecné rovině platí, že k posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a na druhé straně veřejný zájem (tím je v obecné rovině zájem na respektování pravidel zákona o pobytu cizinců). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č.j. 1 Azs 260/2020-27, bylo vyjeveno mj. toto: *„Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře již také konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č.j. 9 Azs 72/2019-37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č.j. 7 Azs 554/2018-36). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. [...] je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážít nad jinými zájmy a hledisky. [...] Správní orgán je sice vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), to však neznamená, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění. Jak již soud uvedl, tato povinnost musí primárně tížit samotného žadatele. V této souvislosti lze také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č.j. 1 Azs 367/2018-34, podle něhož není povinností správních orgánů vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení, pokud v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal.“* (srov. body [28] a [29] cit. rozsudku).
42. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné to, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil, a dále to, co vyplynulo z obsahu správního spisu, přičemž správní orgány nejsou povinny nad rámec žalobcových tvrzení a obsahu správního spisu další skutečnosti zjišťovat, resp. uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č.j. 1 Azs 367/2018-34). Po správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ve správním řízení ani neoznačí.
43. V posuzované věci žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně k otázce přiměřenosti uvedla pouze to, že žije ve společné domácnosti se svým manželem a dcerou v Kraslicích a že je plně přivyklá životu v ČR. Dle názoru žalobkyně je neprodloužení pobytu též v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv (viz výše vyjádření žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k podkladům pro vydání rozhodnutí). Totéž pak uvedla i v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

44. Správní orgán I. stupně se otázkou přiměřenosti zabýval podrobně na str. 3 až 5 svého rozhodnutí, když se vyjádřil nejen k žalobkyní namítaným skutečnostem, ale i k dalším skutečnostem, které vyplynuly ohledně žalobkyně ze správního spisu. Konstatoval mj. toto: *„Z informačního systému cizinců správní orgán zjistil, že na území České republiky pobývá manžel účastnice řízení, který je ve vztahu k účastnici řízení nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, avšak pozbyl svého oprávnění k pobytu na území. Na území má povolen dlouhodobý pobyt i zletilá dcera účastnice řízení NGUYEN Thi Duyen, nicméně se jedná také o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny s jejím otcem. Tedy i v jejím případě je naplněn stejný důvod pro neprodloužení doby platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu. Na území má povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia také zletilá dcera účastnice řízení NGUYEN Thi Tham a dle informací z cizineckého informačního systému má na území České republiky manžela s povoleným platným dlouhodobým pobytem, tedy má již vlastní primární rodinu.*

Správnímu orgánu však není známo, že by účastnice řízení byla osobou závislou na manželově péči. Naopak jde o osobu v produktivním věku, která si je tedy schopna samostatně zajistit materiální podmínky své existence. Stejně tak obě dcery účastnice řízení jsou již zletilé, a proto nevyžadují péči ani přítomnost rodičů. I s ohledem na výše uvedené (tzn. že účastnice řízení může po návratu do země původu požádat o některou z forem pobytového oprávnění na území ČR) je pak zřejmé, že předmětné rozhodnutí sice bude mít dopad do rodinného života účastnice řízení, nikoliv však dopad, jenž by byl nepřiměřený důvodu pro zamítnutí žádosti.

(...)

Správnímu orgánu tudíž nebylo prokázáno, že účastnice řízení vlastní na území ČR nějakou nemovitost, která by vyžadovala její osobní starost.

Za problematickou pak správní orgán nepovažuje ani dobu pobytu účastnice řízení na území. Dle informačního systému cizinců pobývá účastnice řízení na území ČR od února 2017, což s ohledem na věk účastnice řízení není převážná doba jejího života. Účastnice řízení je stále v produktivním věku a za srovnatelných podmínek by mohla získat zaměstnání na území svého domovského státu.

45. Stran čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39, konstatovalo Ministerstvo následující: *„Účastnice řízení však v uvedeném vyjádření žádné argumenty k použití čl. 8 Úmluvy nepřikládá a nesděluje tak, jaký konkrétní zásah by rozhodnutí správního orgánu do jejího soukromého a rodinného života mělo. Ohledně přivyklého života rodiny v Kraslicích, správní orgán rovněž uvádí, že účastnice řízení s rodinou na této adrese pobývá teprve od ledna 2021. Dle názoru správního orgánu nelze tuto dobu rozhodně považovat za dobu, která by byla s ohledem na rozhodnutí nikterak závažná. Co se týká života rodiny na území České republiky, tak správní orgán poukazuje na skutečnost, že účastnice řízení se svým manželem a dcerou žila většinou odděleně. Manžel účastnice řízení na území České republiky pobývá již od roku 2007, účastnice řízení má však platné pobytové oprávnění až od února 2017 a dcera od konce září 2017. Druhá dcera účastnice řízení, jak již bylo uvedeno výše, žije na území ČR od roku 2015 a má již vlastní primární rodinu, která nesdílí společnou domácnost s žadatelkou.“*
46. Žalovaná se s názorem správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí ztotožnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

47. Soud shledal postup správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti rozhodnutí správným.
48. Žalobkyně ve správním řízení neuvedla v zásadě nic výjimečného stran případného negativního dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Omezila se pouze na obecné konstatování, že na území ČR má zázemí, manžela a dceru, s čímž se ale správní orgány dostatečně vypořádaly. Pokud žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány v dostatečné míře netvrdila skutečnosti rozhodné pro prokázání (ne)přiměřenosti zamítavého rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže to být přičítáno k tíži správních orgánů. V posuzovaném případě tak správní orgány dostaly i své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu, když zohlednily všechny podstatné informace o žalobkyni, které vyplynuly ze správního spisu. Jak je patrné z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, správní orgány zohlednily rodinné poměry žalobkyně, délku a druh pobytu na území, její věk, resp. to, že je v produktivním věku, a rovněž její majetkové poměry. Správní orgány správně a příznačně poukázaly na to, že manžel žalobkyně žil v České republice již od roku 2007, tedy dlouhou dobu odděleně od žalobkyně, která přišla do České republiky společně s dcerou až v roce 2017. Správní orgány se rovněž vypořádaly s tím, že žalobkyně má sice na území ještě jednu dceru s povoleným dlouhodobým pobytem, která je ovšem již v České republice vdaná, a má tak již svou vlastní primární rodinu.
49. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že by v případě žalobkyně došlo postupem správních orgánů k porušení čl. 8 Úmluvy. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy, *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“* Podle odst. 2 téhož článku Úmluvy, *„státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“* Soud souhlasí se závěrem žalované, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by znamenaly, že neprodloužením jejího dlouhodobého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy. Žalobkyně přišla do České republiky v roce 2017, tudíž vyrostla a naprosto převážnou část svého života strávila ve Vietnamu. Nelze tak říci, že by ztratila vazbu na zemi původu. Žalobkyně byla v době vydání napadeného rozhodnutí plně v produktivním věku. Žalobkyně netvrdila žádná zdravotní omezení či materiální strádání, tudíž by měla být schopna se o sebe sama postarat. A byť je žalobkyně vdaná a má v ČR dvě dcery, ani z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplynuly žádné zásadní překážky, které by bránily realizaci rodinného života žalobkyně (na úrovni styku dospělé ženy v produktivním věku s dětmi a manželem) v případě neprodloužení jejího pobytového oprávnění a případném (nikoli však nevyhnutelném) jejím přesídlení zpět do Vietnamu, kde strávila převážnou část života, zvláště když takovéto přesídlení nemusí být trvalé (žalobkyně má možnost žádat o jiné pobytové oprávnění). To vše s ohledem na výše uvedené skutečnosti týkající se jejího příchodu do ČR, příchodu jejího manžela, délky pobytu v ČR, délky pobytu v domovské zemi atd.
50. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud přisvědčil správním orgánům obou stupňů v tom, že rozhodnutí nebylo nepřiměřené dopadům do osobního a rodinného života žalobkyně. Zároveň nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně ani v žalobě netvrdila žádné konkrétní informace a specifika svého soukromého a rodinného života, která by zakládala nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího života. Nad rámec tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyjevených ve správním řízení uvedla jen to, že je na manželovi finančně závislá. Ani to však nečiní rozhodnutí Ministerstva, resp. žalované nepřiměřená.

51. Ohledně námitek uvedených v části C. žaloby soud připomíná, že Nejvyšší správní soud vyjevil stran náležitostí žalobního bodu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, mj. toto: „*Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovanou) skutkovou tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č.j. 6 A 85/92-5).*

Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stežejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“

52. Předmětná námitka těchto parametrů nedosahuje.
53. Žalobkyně uvedla, že „*správní orgán I. stupně se dostatečně nevypořádal s vyjádřením žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí*“. Aby však mohlo být žalobní tvrzení řádně vypořádáno, musí soud bazírovat na tom, aby žalobkyně uvedla, co konkrétně nebylo správním orgánem vypořádáno (zda celé vyjádření nebo jeho, opět konkretizovaná, část). Soud není oprávněn domýšlet za žalobkyni žalobní námitky, to je cele v jejích rukou.
54. Nadto, ono žalobní tvrzení je poněkud zmatené. Žalobkyně namítala, že ze strany správního orgánu došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož „*nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*“ (část první věty tohoto ustanovení před středníkem). Řečeno jinak, žalobkyně tvrdila, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zároveň ale konstatovala, že se správní orgán s jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí nevypořádal, tedy nepřímou potvrdila, že jí bylo umožněno se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Každopádně, soud ze správního spisu ověřil, že správní orgán I. stupně vyrozuměl výzvou ze dne 3. 6. 2021 žalobkyni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Výzva byla doručena do datové schránky žalobkynina

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zástupce ve správním řízení dne 7. 6. 2021. Žalobkyně svého oprávnění seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí nevyužila, avšak dne 15. 6. 2021 bylo Ministerstvu doručeno její vyjádření. Tvrzení o tom, že v případě žalobkyně byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu, tedy nebylo pravdivé.

55. Konečně, důvodná nebyla ani tvrzení uvedená v části D. žaloby. I tato námitka nedostála parametrům žalobního bodu ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58 (viz výše).
56. Žalobkyně namítala, že *„žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou, že v současné době je prakticky nemožné z České republiky do Vietnamu přicestovat, a to jednak z důvodu tamních přísných protiepidemických opatření souvislosti s pandemií nového koronaviru, a především proto, že v současné době chybí dostupné letecké spojení do Vietnamu.“* Napadené rozhodnutí vypořádalo předmětnou námitku následovně: *„Odvolatelka má možnost podat si žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění ve smyslu § 33 zákona o pobytu cizinců. (...) Žalobkyni jako občance Vietnamské socialistické republiky není zakázán vstup na území. Vietnamská vláda na svých stránkách uvedla, že Vietnamci, žijící v zámorí, kteří se chtějí vrátit domů, by se měli registrovat u diplomatických misí Vietnamu v zahraničí, které by koordinovaly s ministerstvem dopravy zajišťování komerčních letů (dostupné: <http://news.chinhphu.vn/Home/Viet-Nam-rejects-inaccurate-information-about-entry-policy/20217/44816.vgp>).“*
57. Soudu není patrné (žalobkyně to neuvedla), proč by měly být závěry žalované v tomto ohledu nesprávné. V žalobě nezaznělo, co je nesprávného na tvrzení o tom, že žalobkyni, občance Vietnamu, není zakázán vstup na území tohoto státu. Stejně tak není zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje nesprávnost toho, že vietnamská vláda na svých webových stránkách uvedla, že Vietnamci, žijící v zámorí, kteří se chtějí vrátit domů, by se měli registrovat u diplomatických misí Vietnamu v zahraničí, které by spolu s ministerstvem dopravy koordinovaly zajišťování komerčních letů. Zástupce žalobkyně, aniž by označil jakýkoliv důkaz pro takové tvrzení, uvedl pouze to, že (ohledně udělování víza podle § 33 zákona o pobytu cizinců) *„zástupci žalobkyně je však z jeho činnosti známo, že ministerstvo vnitra tato víza v obdobných případech v současné době neuděluje a na udělení víza není právní nárok.“* Soud k tomu může uvést pouze to, že pokud by žalobkyně splnila podmínky pro udělení takového víza, Ministerstvo by jí ho udělilo (k tomu srov. dikci § 33 odst. 1, resp. § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle nichž *„Ministerstvo udělí (nikoliv „může udělit“) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci (...)“*, resp. *„Ministerstvo dále udělí (nikoliv „může udělit“) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci (...)“*).
58. Shrnuto, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když žádost žalobkyně zamítly. Soud též v projednávané věci neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.
59. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

[VI] Náklady řízení

60. Žalovaný správní orgán, jakožto úspěšný ve věci, by měl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 7. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.